

всѣкой еснафѣ се привикахъ по двамина прѣдъ слѣдственната комиссия, за да поддържатъ устно и съ доказателства тия обвинения. Тогава се разигра въ правителствения домъ (конака) оная комедия, за да даватъ привиканитѣ показанията си подъ клетва на евангелието, между запалени двѣ ламбади, диктована отъ архимандрита Илариона Ст. Михаиловски, тогава протосингелъ при Неофита.¹⁾ Започнахъ се и арестуванията.

Единъ отъ изслѣдванитѣ бѣхъ и азъ, макаръ и да нѣмахъ годинитѣ и званието на масторъ и *устабашия* въ абаджийския еснафъ, въ *арзуала* (прошението) на който бѣхъ си одарилъ *мохюря*. Не помнѣя сега обвинителнитѣ точки какви и колко бѣхъ, но азъ можихъ удовлетворително да отговоря на повечето. Когато, при почетака на распита, направихъ бѣлѣжка прѣдъ комиссията, че трѣбваше да привикатъ най-старитѣ отъ подписавшитѣ прошението майстори абаджии (другаря ми въ това привикване бѣше Х. Георги Абаджията, — по-старъ отъ мене—той е още живъ), а не мене, най-младия, получихъ отговоръ отъ прѣдсѣдателя ѝ: — Ние знаѣме, кого трѣбва да викаме и защо тебе сме викали. Това ми даваше да разбера, че и азъ ще бѣдѣ арестованъ, както повечето отъ изслѣдванитѣ. Но излѣзохъ оправданъ, безъ да бѣдѣ виновенъ, разбира се. Когато Юниъ-ефенди, секретаря на комиссията, настояваше да докажѣ всичкитѣ обвинения върху владиката, изложено въ еснафското прошение, азъ имахъ смѣлостта да отговоря: „*Арзуалътъ* е отъ цѣлия еснафъ; обвиненията сѣ нѣколко; за които знаехъ отговорихъ; за другитѣ привикайте старитѣ майстори и тѣ ще ги докажѣтъ; азъ съмъ най-младия отъ подписавшитѣ и което знаехъ него доказахъ.“ Комиссията нѣмаше данни за да ме арестува; не можѣ да ме уплете съ разнитѣ си запитвания. Щомъ излѣзохъ отъ слѣдственната комиссия, веднага отидохъ та прѣдизвѣстихъ нѣкои отъ *устабашиитѣ* ни за възможното имъ привикване и какъ да се държатъ въ случая. Но никого вече не повикахъ и слѣдствието се закри съ резултата на вече станхлитѣ арестования.

Но борбата главно се водеше въ Цариградъ прѣдъ Патриаршията и прѣдъ Портата отъ двѣтѣ депутации, които една слѣдъ друга, още прѣзъ декемврия на 1856 г. бѣхъ отишли, народната—българската—за да се оплаче отъ Неофита и да

¹⁾ „Бъл. Сбирка,“ год. 1896 кн. II. „Исторически работи“ стр. 105—109.